
BYLO MI OSMNÁCT. JEMU TŘICET JEDNA.
DĚLILY NÁS CELÉ SVĚTY, A PŘESTO BYL HNED
VEDLE. A TOMU POKUŠENÍ NEŠLO ODOLAT.
WILDFLOWERS
ODVAHA
PRO FANOUŠKY COLLEEN HOOVER
MICALEA SMELTZER
KAZDA

MICALEA SMELTZER

WILDFLOWERS

ODVAHA

KAZDA

Pokud tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, nepřebíráme za jejich obsah žádnou odpovědnost, protože je nepřijímáme za své, ale pouze odkazujeme na jejich stav v době prvního zveřejnění.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena.
Datum poslední aktualizace: červen 2026
ISBN: 978-80-7670-301-8
Vytvoření elektronické verze: Sandstudios, 2026

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2026.
Nové sady 2, 602 00, Brno
www.knihykazda.cz
info@knihykazda.cz
tel.: +420 725 565 486
Původní název: The Confidence of Wildflowers
Copyright © 2022 Micalea Smeltzer

1. vydání

Překlad: Martin Richter
Jazyková úprava: Eliška Platošová
Redakce: Karolína Šnajdrová
Sazba: ARTEDIT, spol. s r.o.
Návrh obálky: Emily Wittig Designs
Úprava obálky: Pavel Ševčík
Tisk a vazba: CPI Moravia Books, s.r.o., Pohořelice, Česká republika
ISBN 978-80-7670-289-9
Tuto knihu distribuuje výhradně Euromedia Group a.s.
Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz
Všechna práva vyhrazena. Tuto knihu ani žádnou její část není dovoleno reprodukovat ani používat jakýmkoli způsobem bez výslovného písemného souhlasu vydavatele.
Toto je dílo fikce. Jména, postavy, firmy, místa, události a situace jsou buď výplodem autorčiny fantazie, nebo byly použity smyšleným způsobem. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími či zemřelými, nebo se skutečnými událostmi je čistě náhodná.

Moje budoucnost je teď jedno velké „co kdyby“.

A jsem s tím v pohodě.

Většinou.

Když se do vedlejšího domu nastěhuje Thayer Holmes, nevrlý zahradník, zároveň mě fascinuje i baví. A když mě požádá, abych mu hlídala syna, beru to jako skvělý způsob, jak si vydělat nějaké peníze navíc.

Jenže je nemožné se do Thayera a jeho rozkošného syna nezamilovat.

Má to ale jeden háček. Mně je osmnáct. Jemu třicet jedna.

Zamilovat se do někoho, kdo je skoro o patnáct let starší než já, jsem rozhodně neměla v plánu. Jenže někdy se prostě věci stanou, když je člověk nejmíň čeká.

Věnování

Pro všechny, kteří museli bojovat za něco, co milují.

Ať už to bylo cokoli.

Upozornění na citlivý obsah:

Tato kniha je určena čtenářům od 18 let a pracuje s tématy pro dospělé.
Obsahuje zmínky o sexuálním zneužívání, rakovině a smrti.

„Láska je jako divoké kvítí;

často ji najdeš na těch nejnepravděpodobnějších místech.“

– Ralph Waldo Emerson

Prolog

Před pěti lety

Když táta umřel, nebrečela jsem.

Zatímco mu rakovina postupně požírala tělo, ukusovala svaly i tkáně, každý jeho kousek, já jsem nebrečela.

Z domu ho pak odváželi na nosítkách v černém pytli, a já jsem nebrečela.

Dívala na jeho kdysi vyhublou postavu v rakvi, nafouknutou výplněmi a všemi těmi „kouzly“, co s ním pohřebák provedl, a nebrečela jsem.

Cestou na hřbitov jsem taky nebrečela.

Nebrečela jsem ani ve chvíli, kdy farář mluvil o životě a smrti – o tom, jak je nakonec nevyhnutelná, i když člověk prožil „dobrý život“.

Nebrečela jsem.

Ani moje sestra nebrečela.

Ani máma.

Tyrani si slzy nezaslouží.

Když na rakev položili poslední květinu a bylo po všem, nebrečela jsem.

Usmála jsem se.

Kapitola první

V osmnácti bys prý měla mít už celý život nějak naplánovaný.

Nikdo ti to neřekne přímo, ale visí to ve vzduchu. Poznáš to z toho, jak se od tebe čeká, že už máš vybranou vysokou, že už máš v hlavě celou budoucí kariéru. Že víš, kde chceš být a kým chceš být.

Moje starší sestra vždycky věděla, že se chce stát zdravotní sestrou. A pak se toužila přestěhovat do velkého města, dělat důležité věci a být člověkem, který něco znamená.

Jenže teď je zpátky doma. V našem malém městě Hawthorne Mills v Massachusetts.

Plány prostě ne vždycky vyjdou. Ale lidi do nich stejně pořád ostatní tlačí, jako kdyby stačilo mít před sebou jasně danou cestu a všechno bude v pohodě.

Pěkná blbost.

Já žádný plán nemám. A ani ho nechci.

Před dvěma týdny jsem se prošla po pódiu, převzala maturitní diplom a oficiálně skončila střední. A rozhodně nemám v plánu jít na vysokou. Můj kluk tam jde a pořád nechápe, proč se za ním nechci na jeho školu táhnout.

Nejsem přece pes na vodítku.

Jít za tím, co chce někdo jiný, mi zní jako jednosměrná jízdenka do mojí vlastní verze pekla. Tam už jsem byla. A zpátky se nehodlám vracet.

Lehký vítr mi pocuchá vlasy kolem ramen, tak si je stáhnu dozadu a sepnu gumičkou. Přitáhnu si kolena k hrudi a obejmu si nohy. Na koleni mám modřinu a vůbec netuším, kde jsem k ní přišla.

Mámino auto zahnulo do ulice, a tak se rychle protáhnu zpátky oknem, než mě stihne zahlídnout. Sedím totiž venku na střeše, přímo u okapu hned vedle okna mého pokoje. Máma to nesnáší. Je přesvědčená, že jednou spadnu, i když jsem zatím nikdy ani neuklouzla. Několikrát jsem jí vysvětlovala, že střešní tašky jsou drsné a nekloužou, ale ona stejně neposlouchá.

Ale asi je to prostě její práce. Být máma a dávat na mě pozor.

Zavřu za sebou okno, vydechnu a usměju se na svého černého kocoura. Leží stočený na mojí posteli a zelené oči mu září. Dívá se na mě s výrazem, který jasně říká: *„Jestli tě viděla, budeš mít problém.“*

Přikývnu. Já vím.

Binxe jsem pojmenovala po kocourovi ze svého oblíbeného filmu. Našla jsem ho už jako kotě. Někdo ho vyhodil do uličky za starožitnictvím, které vlastní moje máma. Nemohla jsem ho tam nechat.

Tehdy jsem ještě neměla řidičák a jezdila jsem na kole. Zabalila jsem ho do bundy, odvezla domů a prosila mámu, ať mi dovolí si ho nechat. Vůbec jsem nečekala, že řekne ano, ale jako zázrakem souhlasila.

Myslím, že si ji získal taky.

Otevřou se vchodové dveře a o chvíli později máma zavolá: „Salem?“

Jo. Jsem taky pojmenovaná po fiktivní kočce.

Teda… vlastně po městě, kde jsem byla počatá – aspoň tak mi to bylo řečeno.

Fakt díky. Přesně tohle chce člověk vědět.

„Jo?“ ozvu se a vyjdu z pokoje. Zastavím se nahoře na schodech.

Ten viktoriánský dům, který máma pomalu dává dohromady, má obrovské točité schodiště. Takové to, co bývá ve starých filmech, kde se slečna v dlouhých šatech vznáší dolů a jednou rukou se elegantně drží zábradlí.

Já bohužel nejsem žádná slečna z plesu a elegantního na mně není vůbec nic.

Moje roztrhané džínové kraťasy, špinavé tenisky a tílko mluví za všechno.

„Máš dneska odpoledne nějaké plány?“ zeptá se a odfoukne si ofinu z očí. V rukách drží papírové tašky s nákupem. Sejdu dolů a pár jich od ní vezmu.

„Zatím ne.“

„Až tohle uklidím,“ říká, zatímco míří do kuchyně a já jdu za ní, „napadlo mě, že bys mi mohla pomoct upéct cupcaky. Thelma bude pořádat charitativní prodej a já bych chtěla zkusit pár nových receptů.“

Thelma Parkingtonová. Jinými slovy místní drbna.

Je jí přes sedmdesát, nosí obrovské brýle a šaty ve všech možných barvách, většinou s úplně šílenými vzory. Je to ten typ člověka, co ví o všech úplně všechno – a v našem malém městě to fakt něco znamená.

Pokrčím rameny, vytáhnu z jedné tašky krabici cereálií a položím ji na linku.

„To zní fajn.“

„Dobře.“ Usměje se, v rukou svírá krabici sušenek. „Mám ráda, když mi v kuchyni pomáháš.“

Usměju se taky.

Jenže ne vždycky to bylo takhle jednoduché a klidné. Ne dokud žil táta.

Za zavřenými dveřmi se choval jako násilnický kretén, který nás všechny ovládal. Na veřejnosti ale hrál úplně jinou roli. Jako by byl někým jiným. Náš život byl peklo.

Máma, ségra a já jsme pořád žily v napětí. Jako kdybychom zadržovaly dech a čekaly, co ho naštve příště. Někdy stačila úplná blbost – třeba že zůstalo rozsvíceno. Nebo že jsme neuklidily kuchyň tak rychle, jak si představoval.

Teď můžeme péct cupcaky. A klidně nechat kuchyň rozházenou několik dní.

Neuděláme to, ale jde o to, že můžeme.

Nejdřív uklidíme celý nákup a pak máma vytáhne jednu ze svých zástěr, kterých má snad milion. Tahle je zářivě barevná a jsou na ní natištěné kousky koláče. Mně podá jinou, s květinovým vzorem.

„Jaké příchutě chceš zkusit?“ zeptám se a zavážu si zástěru kolem pasu. Utáhnu ji, abych si neumazala oblečení.

I když upřímně – u mě je to stejně jedno. Určitě se stejně zvládnu někde zmazat od mouky nebo krému.

„Říkala jsem si, že bych udělala medové a levandulové, čokoládové – to je klasika – a možná citronové a s mátou.“ Kousne se do rtu. „Minule tam bylo máty až moc, takže to budu muset trochu upravit.“

„A co tvoje sušenkové cupcaky?“ nadhodím. „To je vždycky hit.“

Zasměje se a sleduje mě, jak sahám po jejím sešitu s recepty – pro případ, že bude potřebovat něco dohledat nebo ověřit.

„Ty chceš tyhle jenom proto, že jsou tvoje nejoblíbenější."

Otočím se k ní a položím sešit na kuchyňský ostrůvek. „OK, přiznávám."

Zavrtí hlavou. Na rtech jí cukne pobavený úsměv, ale nijak to nekomentuje. Takže se spokojeně zazubím.

Pracujeme vedle sebe, v klidu. Vytahujeme suroviny, mísy, odměrky a všechno, co budeme potřebovat.

Nejsem tak dobrá pekařka jako máma, ale nejsem úplně marná. A hlavně mě baví dělat to s ní.

V domě je už teď docela horko – tolik k radostem života ve starém baráku bez klimatizace. Takže zapnu stropní větrák i ten stojací, aby se kuchyň aspoň trochu ochladila. Jakmile se začne předehřívat trouba, bude to peklo.

Máma si mezitím pustí hudbu a obě u toho zpíváme a tancujeme. Smějeme se nahlas a já si najednou vzpomenu na dobu, kdy u nás doma bylo takové ticho, až to bolelo.

Snažím se na časy „předtím"– na život, když táta ještě žil – nemyslet moc často, ale některé dny se tomu prostě nedá vyhnout.

Nabírám těsto a rovnoměrně ho rozděluju do papírem vyložených formiček, zatímco máma vyrábí tři různé krémy. Kuchyň je nejmodernější část tohohle domu a máma si prosadila dvojitou troubu, protože pečení je její láska. A v takových chvílích, kdy jedeme několik várek cupcaků, se to fakt hodí.

Strčím plechy dovnitř a nastavím časovač – i když je to úplně zbytečné. Máma má na tyhle věci nějaký šestý smysl.Je zvláštní, jak dokáže poznat, kdy je všechno hotové, a zatím se nikdy nespletla.

Mrkne na mobil a ušklíbne se. „Co je?" ptám se a přitom si myju ruce od těsta, kterým jsem úplně opatlaná.

„Tvoje sestra."

Protočím oči. Se starší ségrou mám celkem fajn vztah, ale to neznamená, že nevidím její chyby – a že jich má dost.

„Co zas provedla?" utírám si ruce do utěrky a začnu sbírat špinavé misky a měchačky.

„Dneska nepřijde na večeři. Vyráží někam s Michaelem."

Snažím se nedat na sobě nic znát. Michael je Georgiin přítel typu „rozejdeme se a za chvíli jsme zase spolu". Chodí s ním už roky. Není to vyloženě nejhorší člověk na světě, ale dohromady jsou ti dva toxická kombinace.

Divocí, impulzivní… je to totální průšvih a jen otázka času, kdy to bouchne.

Když se rozešli minule, Georgia přísahala, že už ho nikdy nechce vidět.

No jasně. Malá lhářka.

Jistě, je to její život a může si dělat, co chce, ale stejně bych ji vážně chtěla vidět s někým, kdo se k ní bude chovat jako ke královně – ne jako k někomu, kdo je „fajn, když zrovna vyjde čas". S někým, kdo nebude po letech vztahu zdrhat pokaždé, když padne slovo *svatba*. Možná mi je teprve osmnáct, ale nejsem hloupá. Ve vztahu by měli být dva lidi na stejné vlně. A tihle dva jsou skoro vždycky každý úplně jinde.

„Myslela jsem, že se definitivně rozešli?" zeptám se a drhnu přitom nerezovou mísu víc, než je nutné.

„Znáš Georgiu. Miluje ho a pokaždé si myslí, že tentokrát to bude jiné."

„Třeba bude," snažím se do hlasu nacpat aspoň trochu falešné naděje, ale nakonec se obě rozesmějeme, protože víme, jak to reálně dopadne.

Domyju nádobí a pak jí pomůžu dokončit krémy.

„Cupcaky jsou hotové." Máma náhle zvedne hlavu a rychle přejde k troubě. Navlékne si chňapku a vytáhne plechy, aby mohly vychladnout. „Můžeš prosím zjistit, jestli už přišla pošta?"

„Jasně."

Otevřu boční dveře, sejdu dva schody a stoupnu si na příjezdovou cestu. Nedávno ji předělali – zaplatili nám to prarodiče –, ale i tak mi chybí štěrk, který tu býval a já do něj mohla bezmyšlenkovitě kopat.

Podívám se na dům vedle. Prodali ho už před nějakou dobou. Zatím se tam nikdo nenastěhoval, ale dnes před ním stojí dodávka. Přimhouřím oči a jdu blíž k ulici, abych přečetla nápis na boku.

Holmes – zahradnické služby

Hm. Možná si nový majitel najal zahradníka, aby tam vyčistil všechen ten přerostlý nepořádek. Potřebuje to tam péči – zahrada i dům –, ale stejně jako u nás má to místo něco do sebe. Kdyby se o něj někdo staral, mohlo by být vážně krásné. Když máma tenhle dům kupovala, nejdřív jsem si myslela, že je blázen, že si nepořídila novostavbu. Ale pak jsem to pochopila. Staré domy mají ducha. Stačí jim jen dát trochu péče a lásky.

Otevřu schránku, vezmu dopisy a otočím se zpátky k domu, když vtom zpoza plotu, který odděluje náš pozemek od toho vedle, uslyším bolestivé zasténání.

„Haló?" zavolám.

Nikdo neodpoví, ale zní to, jako kdyby tam někdo zápasil s něčím těžkým.

Váhavě vstoupím na zahradu a všimnu si, že branka do zadní části je otevřená. Ohlédnu se k dodávce zaparkované u silnice.

Salem, přesně takhle to pokaždé končí v detektivkách.

Ale mě to stejně nezastaví.

„Haló?" zavolám znovu. Můj hlas se v tom odpoledním horku rozléhá víc, než bych si přála. „Je tam někdo?"

Místo odpovědi se ozve jen hekání a takové funění, jako kdyby se tam někdo právě pokoušel odfouknout celý dům.

Obejdu roh domu a uvidím jakéhosi muže, jak zuřivě vytrhává plevel z přerostlých záhonů a křovin. Klečí na kolenou a já si nemůžu nevšimnout, jak svalnaté má ruce a nohy.

A taky… zadek.

Salem. Přestaň zírat cizímu chlapovi na zadek.

Z jeho opálení je jasné, že tráví dlouhé hodiny na slunci.

Což dává smysl, pokud ta zahradnická dodávka patří jemu. Vlasy má čokoládově hnědé, s přirozeně světlejšími pramínky.

Všechno, co vytrhá, hází za sebe. Část toho končí ve špinavém, dávno nepoužívaném bazénu.

„Ahoj. Můžu ti nějak pomoct?"

Při mém hlase ztuhne a otočí se. Přimhouřené kaštanově hnědé oči se teď zaměří na mě. Přeměří si mě od hlavy až k patě. Špinavé boty. Dopisy v ruce. Pak přejede pohledem po mém těle. Nahoru a zase dolů.

„Jsi na cizím pozemku," zavrčí a posadí se na paty. Na nose má pihy, a i když bych mu tipla něco přes třicet, působí díky nim mladší. Skoro klučičím dojmem. Ten ale hned naruší strniště

na ostře řezaných lícních kostech.

„Měl bys nosit sluneční brýle.“ Netuším, proč je to první věc, která ze mě vypadne.

„Cože?“ odhrne si rozcuchané vlasy z očí a zamžourá na mě. Podle výrazu je jasné, že i jemu došlo, jak hloupě to znělo. I když… brýle by vážně měl mít.

„Promiň.“ Zavrtím hlavou. „Bydlím vedle.“ Ukážu palcem přes rameno směrem k našemu domu. „Slyšela jsem tě tady a znělo to, jako kdyby ses trápil, tak jsem si říkala, že bych měla zkontrolovat, jestli je všechno v pořádku.“

„Jsem v pohodě.“ Jeho hlas je hluboký, sytý, s takovým zabarvením, že mi z toho přeběhne mráz po zádech. „Můžeš už jít.“

Přimhouřím oči. „A máš tady vůbec co pohledávat?“

Koutky rtů mu cuknou, jen nepatrně, v náznaku pobavení. „Je to můj dům, takže ano. A ty tu máš co pohledávat?“

Oba moc dobře víme, jaká je odpověď.

„Aha.“ Udělám krok dozadu. „Já… ne… asi ne,“ zakoktám se hloupě. „Promiň.“

Ignoruje mě a už se otáčí zpátky k té svojí úmorné práci. Podle toho, jak ta zahrada vypadá, mu bude trvat neskutečně dlouho, než to celé vyčistí sám, ale možná si později sežene někoho na pomoc. Teď má nejspíš pocit, že si na tom potřebuje vybít vztek osobně.

„Nechtěla jsem tě rušit,“ vyhrknu a couvám směrem k otevřené brance v rohu. „Jen jsem měla strach.“ Ignoruje mě a hází za sebe další trsy zeleně. „Každopádně, kdybys něco potřeboval, klidně u nás zazvoň.“

Je mi jasné, že už neřekne vůbec nic, takže rychle projdu brankou zpátky a zamířím na naši příjezdovou cestu.

Boční dveře se otevřou a máma vystrčí hlavu ven. „Už jsem se chystala jít podívat, co se děje. Měla jsem o tebe strach.“

Zavrtím hlavou a rychle vyběhnu po schodech zpátky do domu. „Promiň, jen jsem se potkala s naším novým sousedem.“

„Aha.“ V jejím hlase zazní překvapení a rozhlédne se kolem, jako kdyby čekala, že ho uvidí. „Nevěděla jsem, že už se nastěhovali.“

„Nevypadá moc přátelsky.“

Zamračí se a zamkne. Cupcaky už mezitím vyndala z formiček a vyskládala je na linku. „To je škoda.“

„Hm,“ zabručím.

„Možná má jen špatný den. Stěhování dokáže být stresující.“

Pokrčím rameny, ale pohled mi sklouzne k oknu nad jídelním koutem, odkud je vidět na jeho zahradu. Nevidím ho, ale dokážu si ho představit, jak tam pořád klečí v té svojí pozici.

„Možná.“

Nějak tomu ale nevěřím. A i když se ke mně nechoval zrovna hezky, stejně ve mně vzbuzuje zvědavost.

Kapitola druhá

Náš nový soused – jsou to tři dny a já pořád nevím, jak se jmenuje – pracuje stále systematicky na zahradě s až podezřelou důsledností. Udělal už slušný kus práce a včera mu dokonce pomáhalo pár dalších lidí.

Nevšiml si, že sedím na střeše a pozoruju ho.

Kdyby mě přistihla máma, nazvala by to špehování, ale to slovo se mi nelíbí.

Vždycky jsem ráda pozorovala ostatní lidi – ne jako nějaký úchyl, jen jsem přemýšlela o jejich životech. Koho asi milují. Co je trápí. Tolik lidí, tolik životů, které se navzájem protínají… a přesto kolem sebe většinou jen projdeme, aniž bychom se nad tím druhým na vteřinu zamysleli.

Když ho sleduju, jak se dře na zahradě, jak zuřivě vytrhává plevel a utírá si pot z čela, napadá mě, co ho asi pronásleduje. Působí, jako by v sobě měl hromadu potlačovaného vzteku. A já přemýšlím, odkud se ten vztek vzal.

Jenže se ho na to nemůžu zeptat.

Tak ho místo toho sleduju.

Sleduju… a přemýšlím.

Ta zvědavost mě už začíná požírat. Prolezu zpátky oknem do pokoje, zavřu ho a zajistím, pak podrbu Binxe na hlavě a seběhnu ze schodů dolů.

Doma teď nikdo není, takže mi v tom nemůže zabránit. Vytáhnu jeden cupcake od každého druhu, které jsme upekly před pár dny, a k tomu sklenici máminy čerstvé limonády.

Zamířím s tím vším k vedlejšímu domu a v duchu se modlím, aby měl lepší náladu než minule. Po tom, co jsem ho poslední hodinu pozorovala při práci, mám ale pocit, že bych si radši neměla dělat naděje.

„Ahoj," zavolám na něj co nejveseleji.

Muž přestane s vykopáváním jakéhosi keře a jeho oči se upřou na mě.

Dnes na sobě nemá tričko a zblízka vidím, jak se mu pot lepí na svalnatou hruď. Má široká ramena a úzký pas. Soudě podle jeho svalů musí trávit dost času v posilovně, když zrovna nepracuje.

Na hlavě má baseballovou čepici, aby mu slunce nesvítilo do očí. Pobaveně mi cuknou koutky, když si vzpomenu na svůj trapas se slunečními brýlemi. Musel se nad tím přece jen trochu zamyslet.

Podívá se na tác v mých rukou a otočí si kšilt dozadu.

„Zase už lezeš na cizí pozemek?"

Protočím oči. „Jsem přátelská sousedka. Cupcaky a limonáda." Podám mu tác skoro vítězoslavně. Jeho jazyk na vteřinu vyjede ven a přejede mu po rtech. Ani se ale nepohne, aby si z táců nabídl.

„Není to otrávené," přesvědčuju ho. „Cupcaky jsou buď sušenkové, nebo s levandulí a s medem a taky citronové s mátovým krémem. Moje nejoblíbenější jsou ty první."

„Hodně mluvíš."

Pokrčím rameny, jako by se mě to nijak nedotklo. „To mi říkají často."

V Hawthorne Mills v Massachusetts bývají většinu roku spíš chladné dny, ale léta umí být dusná. A dnes je přesně jeden z těch dnů. Stačilo přejít přes oba pozemky a pár minut stát před ním a už cítím, jak mi pot stéká po zádech. Koutkem oka se podívám na bazén napravo a napadne mě, jestli ho plánuje vyčistit a zprovoznit ještě před koncem léta.

S povzdechem si utře prsty do kraťasů. „Který je ten sušenkový?"

Kývnu na ten uprostřed a on po něm sáhne dlouhými opálenými prsty. „A ty ostatní nechceš?"

Zavrtí hlavou. „Ne." Už se začíná otáčet zpátky k práci.

„A co limonáda?"

Na chvíli zaváhá, pak sklenici vezme a položí ji na rovný kus země.

Čekám. Doufám, že něco řekne. Třeba… nevím… aspoň děkuju. Ale on jen znovu popadne rýč, připravený pokračovat v dobývání keře.

„Potřebuješ ještě něco?" otočí si kšilt zpátky dopředu, takže mu stín schová hnědé oči.

„Ne. To je všechno."

Poraženě se otočím a vydám se zpátky k našemu domu. Když dojdu k brance, zavolám přes rameno: „Není zač!"

Za mnou se ozve ten nejslabší náznak smíchu.

***

Když vejdu do starožitnictví na hlavní ulici našeho malého města, zvoneček nad dveřmi vesele zacinká.

Starožitnosti s příběhem jsou mámina chlouba. I když doma ráda peče, nikdy nesnila o tom, že bude mít cukrárnu. Ne. Tohle bylo vždycky to, co chtěla. Malý útulný obchod plný věcí, které si sama vybrala. Některé nechala tak, jak jsou, jiné ona – nebo já – trochu opravila a „vylepšila" v dílně za obchodem.

„Ahoj, mami," zavolám a zamířím dozadu. Tašku si položím za pult.

„Ahoj, zlatíčko." Vzhlédne od výlohy, kterou tenhle týden přeskládává už počtvrté.

Někomu by možná vadilo pracovat pro svou mámu, ale já to miluju. Povídat si se zákazníky, dávat věci do pořádku, sledovat, jak se lidé zamilovávají do starých pokladů… je to celé tak trochu magické.

A navíc je fajn, že mi máma dovolí prodávat svíčky, které sama vyrábím. Začalo to jako malý koníček – můj terapeut mi kdysi navrhl, abych svou zlost a depresi zkusila nasměrovat do něčeho užitečného. No… svíčky nebyly přímo jeho nápad. Mluvil spíš o malování, fotografování nebo sportu, ale já jsem nakonec skončila u svíček. Teď jsou v našem městečku docela populární a prodávám je i na internetu. Měla bych teď začít vyrábět podzimní vůně, aby byly připravené, až přijde jejich sezóna.

„Potřebuješ pomoct?" přijdu blíž ke stolu.

Zavrtí hlavou a přidá do výlohy jednu z mých svíček s logem Salem & Binx – malá černá kočka s písmeny S&B. „Už to skoro mám. Pak musím vyrazit."

Odpoledne budu v obchodě sama, a to až do večera, než půjdu domů na večeři.

Máma se po mém příchodu nezdrží dlouho. Ještě mě obejme a pak odejde.

Zastaví se tu pár lidí – místní a pár turistů – a nepřekvapí mě, když asi po hodině dorazí i můj přítel Caleb.

„Ahoj," pozdraví a zvedne tašku s jídlem z místního bistra. „Doufám, že máš hlad."

„Přímo umírám hlady." Žaludek mi to okamžitě potvrdí.

Caleb Thorne je typický americký kluk jako z katalogu. Potomek zakladatele našeho města, hvězda zdejšího středoškolského fotbalového týmu a k tomu majitel vlnitých blond vlasů, ledově modrých očí a lícních kostí, jaké mívají jen modelové.

A je můj.

Položí jídlo na pult a nakloní se, aby mě políbil. „Chyběla jsi mi." Usměje se tím úsměvem, který si nechává jen pro mě.

„Ty mně taky." Posledních pár dní byl v Bostonu, aby se seznámil s městem, kam se na podzim stěhuje kvůli studiu na Harvardu.

„Stalo se něco zajímavého, když jsem byl pryč?" začne vybalovat tašku, zatímco já sáhnu pod pult a vytáhnu pití z malé lednice, která je tam ukrytá.

Vzpomenu si na našeho náladového souseda, ale rozhodnu se to vynechat. „Ne. Seděla jsem na střeše a pozorovala lidi. Vymýšlela jsem nové vůně pro svíčky." Zvednu ruku, na které mám škrábance, a dodám: „A vykoupala jsem Binxe, protože se mi proplížil ven, a když jsem ho našla, smrděl jak… no, prostě strašlivě."

„Au." Prohlédne si mi ruku pořádně. „Vypadá to, jako bys prošla nějakou bitvou."

„Skoro."

Zasměje se, pustí mě a nakloní se pro další rychlou pusu. „Jsem rád, že jsi to přežila." Otevře jednu z plastových krabiček a podá mi sendvič s krůtím masem.

„Jaký byl Boston?" Otevřu dietní colu.

„Zatraceně úžasný." Neubrání se úsměvu, v očích má ale trochu zasněný výraz. Caleb sní o Harvardu už od doby, co jsme spolu začali ve druháku chodit. Byl přesvědčený, že ho nevezmou, ale já jsem věděla, že se mýlí. „Líbilo by se ti tam."

Zamračím se. Tohle je téma, které mezi námi poslední dobou visí pořád. Calebovi přijde úplně samozřejmé, že se s ním přestěhuju a budeme bydlet spolu, někde mimo kampus. Jenže mně to připadá hloupé. Město ani moc nemusím a Caleb bude chodit do školy. Co bych tam dělala? Seděla v bytě a čekala, až se vrátí?

Jasně, našla bych si tam nějakou práci. Ale já už práci mám – a mám ji ráda. Navíc tady můžu dál rozvíjet svoje podnikání se svíčkami.

„Jsem si jistá, že se mi tam bude líbit, až za tebou přijedu."

Povzdechne si a zavrtí hlavou. Vezme hranolku a pomalu ji otáčí mezi prsty. „Ty tam vážně nechceš jet, že?"

„Calebe," vydechnu unaveně, „já bych tam nebyla šťastná."

„Zlato, to přece nemůžeš vědět."

Vezmu si sendvič a kousnu si. Mám příliš velký hlad na to, aby mi i tohle téma dokázalo zkazit chuť k jídlu. „A ty zase nemůžeš vědět, že bych byla." Mluvím pevně, ale snažím se s ním nehádat. „Potřebuju zůstat tady. Zjistit, co se svým životem podniknout dál."

Pokrčí rameny, jako by ztratil veškerou energii. „Já vím, jen…" Projede si prsty vlasy. „Budeš mi chybět. To je celé."

„Je mi to jasné. A ty budeš zase chybět mně." Podívám se na něj. „Ale Boston není tak daleko. Můžu za tebou jezdit a ty můžeš jezdit zase sem."

Boston je od našeho městečka tři hodiny vlakem. Caleb se tváří, jako by to bylo na druhém konci světa, ale ve skutečnosti není.

„Máš pravdu.“

Během toho, co jíme a povídáme si, jako zázrakem nepřijde žádný zákazník. Když Caleb dojí, všechno posbírá, dá mi pusu na rozloučenou a domluvíme se, že o víkendu půjdeme do kina.

Zbytek směny proběhne v klidu. Když zavřu, zamknu za sebou a vydám se domů. Překvapí mě, že sousedova dodávka pořád stojí na příjezdové cestě. Normálně bývá pryč už před pátou, ale teď je skoro šest.

Zavrtím hlavou a zamířím k bočním dveřím. Zastavím se, když si všimnu něčeho na schodech.

Je tam sklenice od limonády. A pod ní kousek potrhaného papíru, na kterém je cosi naškrábané. Přimhouřím oči a snažím se to přečíst.

Je to jen jedno slovo, ale stejně se neubráním tichému smíchu.

Díky.

Kapitola třetí

Jsou noci, kdy prostě neusnu, ať dělám cokoliv. Nestává se mi to už tak často jako dřív, ale když to přijde, naučila jsem se s tím nebojovat. Je něco málo po páté ráno, když se potichu vyplížím z postele. Binx pootevře jedno velké zelené oko a naštvaně na mě zírá, protože jsem ho vyrušila. Pak oko zase zavře a spí dál.

Převléknu se z pyžama do věcí na běhání a tiše se vyploužím po schodech dolů, abych nevzbudila mámu ani sestru. Rychle jim napíšu vzkaz, že jsem šla běhat, vyjdu ven a zhluboka se nadechnu ranního vzduchu. Tráva je mokrá rosou. Pár minut se protahuju a pak se rozběhnu lehkým tempem.

Když běhám, nikdy neposlouchám hudbu. Částečně kvůli bezpečí, ale taky proto, že nechci žádné rozptylování. Když na mě přijde nespavost, přesně tohle potřebuju: vyčistit si hlavu, srovnat dech a znovu se napojit na svět kolem sebe.

Dýchám pravidelně, když vbíhám do malého centra našeho městečka. Oběhnu altánek stojící uprostřed, který je v tuhle roční dobu obrostlý břečťanem a popínavými květinami. Pak proběhnu kolem starožitnictví a vydám se zpátky domů. Když se dostanu opět do naší ulice, mám za sebou okruh dlouhý něco přes pět kilometrů.

V tu chvíli do ulice z druhé strany zahne šedá dodávka. Zpomalím do chůze. Auto zastaví před domem a náš nový soused vyskočí ven. Zastaví se na chodníku, dá si ruce v bok a zadívá se na dům, jako by to byla překážka, kterou musí zdolat.

A vlastně je. Fasáda potřebuje nový nátěr, střechu je třeba vyměnit a několik okenic drží už jen tak tak. Ale zahrada už po pár dnech práce začíná vypadat jako… no, zahrada. Ne jako džungle.

Otočí hlavu, když uslyší moje kroky, a jeho bystré oči si mě změří.

„To jsi brzy vzhůru.“ Jeho hlas je drsný. Pak se otočí zpátky k autu a otevře dveře u spolujezdce. Vytáhne cestovní kelímek s kávou a právě ho otvírá, když k němu dojdu.

„Já vstávám takhle brzy často.“

Napije se. „Jsi mladá. Měla bys být venku opatrná.“

Odfrknu si. Ten zvuk zůstane viset ve vzduchu mezi námi a zní mnohem hůř, než bych si přála. „Žádný strach. Nic se mi nestane.“

Neřeknu mu, že lidé se tolik bojí příšer venku, až zapomínají na ty, které dokážou strašit za zavřenými dveřmi.

„Byla jsi běhat.“ Teprve teď si všimne, co mám na sobě. Asi si myslel, že tu stojím jen tak venku brzy ráno pro zábavu.

Není to otázka, ale odpovím, jako by byla. „Jo. Když nemůžu spát, jdu si zaběhat. Pomáhá mi to vyčistit si hlavu.“

Zvláštně se na mě podívá. „Ty nespíš?“

„Někdy.“ Pokrčím rameny a všimnu si, že korba jeho auta je plná čerstvé kůry. „Nespavost je pěkná mrcha.“

Koutky mu lehce cuknou. „Měl bych se dát do práce.“

„Jasně, samozřejmě.“ Už se chystám odejít, ale pak se otočím zpátky. „Jsi můj nový soused, ale pořád nevím, jak se jmenuješ.“

Zvedne obočí. „Thayer.“

Kývnu. „Těší mě, Thayere. Já jsem Salem.“

Nic neřekne, takže znovu vyrazím. Ujdu pár kroků po naší příjezdové cestě, když vtom se ozve:

„Nemáš ještě nějaké ty sušenkové cupcaky?“

Otočím se s úsměvem na něj a přikývnu.

***

Žádné cupcaky nám nezbyly, ale z nějakého důvodu jsem to Thayerovi nedokázala říct.

Thayer.

Nikdy jsem takové jméno neslyšela, ale tomu drsnému chlapovi odvedle sedí dokonale.

Máma i sestra odešly do práce, takže jsem v kuchyni sama a šlehám těsto na cupcaky. Vím, že máma bude zvědavá, proč je peču, takže si budu muset vymyslet jinou výmluvu než „dávám je našemu mrzutému sousedovi“. Něco mi říká, že by to nepochopila.

Dům je při pečení tichý, ale mně to nevadí. Mám ráda samotu. Dokonce ji potřebuju. Když jsem sama, nemusím nic předstírat, nemusím si nasazovat úsměv, pokud se mi nechce, ani se nutit do rozhovorů, když bych radši mlčela.

Binx se mi motá kolem nohou a já se na něj usměju. Opravdu je můj nejlepší kamarád – ačkoli Lauren bych to nikdy neřekla. Strašně by ji urazilo, kdyby zjistila, že kočka je na mém žebříčku oblíbenosti výš než ona.

Jako by ji vyvolaly samotné moje myšlenky, telefon začne zvonit. FaceTime.

S povzdechem si utřu prsty do zástěry, kterou mám uvázanou kolem pasu, postavím telefon tak, aby držel, a přijmu hovor.

„Halóóó!“ zařve až moc nahlas.

„Ahoj,“ odpovím a mezitím plním zdobicí sáček krémem.

Nakrčí nos a její rudě nalíčené rty se zamračí, jako by o něčem přemýšlela. „Ty pečeš?“

„Jo.“ Zakroutím sáček a zavřu ho.

„Hm.“ Zamručí a přehodí si dlouhé tmavě hnědé vlasy přes rameno. „Každopádně… volám, protože Oscar pořádá o víkendu bazénovou párty a my tam jdeme.“

„My?“

Protočí oči. „Samozřejmě že my. Tohle je naše poslední léto, kdy můžeme blbnout. Párty, hodně alkoholu, sex… všechno.“

Zavrtím hlavou. „Ty jsi šílená.“

„Ale miluješ mě.“

Má pravdu. Miluju. Lauren je někdy trochu moc, ale je to ten nejlepší typ kamarádky, jaký si může člověk přát. Je totálně loajální a chrání mě jako lvice.

„Potřebuju nové plavky,“ přiznám a pomyslím na ty svoje, které už po pár letech nošení vypadají dost žalostně.

„Perfektní.“ Nadšeně tleskne. „Tak jdeme odpoledne nakupovat.“

„Pracuju.“ Rozsvítím v troubě světlo, zkontroluju, jak se cupcaky pečou, a pak ho zase zhasnu.

„Tak zítra?“

„Zítra.“

„Vyzvednu tě v jedenáct? Dáme si nejdřív donuty a kafe a pak vyrazíme do obchodů.“

„To zní skvěle.“

„Dobře, tak zítra.“

Hovor ukončí bez rozloučení. Typická Lauren. Neustále v poklusu.

O hodinu později nesu vedle várku čerstvě nazdobených cupcaků. Šest jsem si jich nechala a šest nesu Thayerovi.

Když dorazím na jeho pozemek, spatřím ho, jak klečí vpředu na zahradě, kolena v hlíně, a snaží se sestavit něco plastového do obloukovitého tvaru. Všimnu si, že polovina mulčovací kůry už je pryč.

„Nesu cupcaky,“ oznámím mu místo pozdravu.

Podívá se přes rameno, pak se zvedne a stáhne si rukavice. „Zdálo se mi o nich.“

Dnes vypadá, že má lepší náladu než při posledních setkáních. Přemýšlím, co se změnilo – nebo spíš co ho předtím dokázalo dostat do tak hrozné nálady.

„Jsou tak trochu návykové.“

Vezme krabičku, otevře ji, přivoní k nim a pak si jeden vytáhne, než víko zase zavře. Sundá papírový košíček a ukousne si tak obrovské sousto, že v něm zmizí skoro polovina cupcaku.

„Výborné.“ Z pusy mu vyletí pár drobků a on se klučičím způsobem zasměje, než sousto spolkne. „Promiň.“

Pokrčím rameny. „Jsem ráda, že chutnají i někomu dalšímu.“ Než se stihnu zarazit, vyhrknu: „Dnes máš lepší náladu.“

Zkrabatí nos. „Všimla sis?“ Pak dojí zbytek cupcaku.

„To se dost těžko přehlíží, když ses minule choval trochu jako kretén.“

Cukne sebou a část mě by nejradši vzala ta slova zpátky. Ale druhá část je ráda, že jsem to řekla. Lidi by měli častěji slyšet, že se chovali jako idioti.

„Promiň.“ Projede si dlouhými prsty vlnité vlasy. „Jen se toho teď děje hodně.“ Kývne hlavou směrem k domu a já mám pocit, že část toho „hodně“ se týká právě toho domu… ale určitě ne všechno.

Nejsem typ, co by se vyptával, takže jen přikývnu.

„Užij si zbytek cupcaků.“

Také přikývne a já se otočím k odchodu.

„Děkuju, Salem.“

Zastavím se, když uslyším jeho hlas. Moje jméno na jeho jazyku mi vyšle po zádech zamrazení, kterému vůbec nerozumím.

Jednu noha před druhou.

Vykročím domů.

Kapitola čtvrtá

Všechny jsou příšerné.“ Lauren mi vytrhne z ruky vybrané plavky a vytáhne je z kabinky. „Počkej tady, vyberu ti pár dalších.“

„Nic moc vyzývavého,“ upozorním ji.

Jen mávne rukou ve stylu *jo, jasně, vím*.

Sedím na lavičce v kabince a čekám, až se vrátí. Stěny tu mají polepené výraznou tapetou s tropickým vzorem a obchod je plný neonových nápisů. Z reproduktorů řve hlasitý pop.

Lauren se za pár minut vrátí a přinese tři nové kousky. Vyberu si ty obyčejné černé – horní díl bikin a kalhotky s vysokým pasem, které zakrývají všechno, co mají.

Lauren se zasměje. „Věděla jsem, že si vybereš zrovna tyhle.“

„Ty další dvoje jsou…“ Zarazím se. Nechávají až moc prostoru pro fantazii. Neřeším, jak se oblékají jiné holky, já mám radši, když je toho na mně víc zakryté. Je to jen moje věc.

„Jo, jo, já vím.“ Strčí mě zpátky do kabinky s těmi černými. „Ty si je zkus a já se ještě podívám, co tady mají.“

„Potřebuju jen jedny,“ namítnu a už teď doufám, že tyhle budou úplně stačit.

„Jasně, jasně,“ utahuje si ze mě.

Převléknu se do bikin a podívám se na sebe do zrcadla. Husté blond vlasy mi padají hluboko pod prsa, ale kvůli příšernému světlu v kabince vypadají skoro růžově. Přes léto už jsem trochu chytila barvu a na hrudníku se mi objevily pihy, i když se pořád mažu opalovacím krémem.

Závěs se rozhrne. „Bože, ty jsi fakt nádherná,“ pochválí mě Lauren a mně zčervenají tváře.

„Mohla jsem být klidně nahá!“

Protočí oči. „Už jsem tě nahou viděla.“

„Jsme tu mezi lidmi!“

„Přestaň dramatizovat. Všechno důležité je zakryté.“ Přeměří si mě od hlavy k patě. „Jsi jediná, na kom dokážou takhle obyčejné bikiny vypadat tak dobře. Našla jsem je i v téhle barvě.“ Zvedne před sebe ještě jedny růžové.

„Dobře. Vezmu oboje.“ Vytrhnu jí je z ruky. „A teď vypadni, ať se můžu převléknout.“

„Ty jsi tak dramatická,“ zasměje se a nechá mě být.

Plavky zaplatím a Lauren se přitom ještě dál prochází po obchodě.

„Já se tak bavím," řekne, když zaplatím a opustíme obchod. Přitom si zavěsí ruku do mé. „A ty?“

„Strašně moc,“ zalžu, protože jí nechci kazit náladu. Nákupní centra a nakupování nejsou úplně moje radost.

Zakloní hlavu a zasměje se. „Ty jsi taková malá lhářka, ale protentokrát ti odpustím.“ Zatáhne mě k dalšímu obchodu. „Tak pojď, ať si tě vychutnám, jak,“ napodobí mě, „si užíváš i tenhle

obchod.“

Skvělé.

***

Caleb mě drží za ruku, když jdeme směrem na zahradu Oscarova domu. Lauren poskakuje před námi, na rameni tašku tak velkou, že by se do ní vešlo malé dítě. Ohlédne se na nás přes rameno. Na špičce drobného nosu má posazené miniaturní sluneční brýle – rozhodně moc malé na to, aby jí k něčemu byly.

„Pohyb, vy šneci!“

Caleb se zasměje a stiskne mi ruku. „Ona se nikdy nezmění, že?“

„Myslíš, že přestane komandovat lidi?“ pousměju se. „Ne. Nikdy.“

Vím, že Lauren někteří lidi těžko zvládají. Umí být panovačná a ostrá, i když si nemyslím, že to dělá schválně – ve skutečnosti má srdce ze zlata. Spousta lidí nemá jen to štěstí, aby tuhle její stránku poznala. Já ano a jsem za to vděčná.

Oscarova rodina vlastní obrovskou novostavbu, a když vejdeme dozadu, na chvíli se mi zatají dech. Ten prostor je nádherný a okázale luxusní. Je vidět, že zahradu navrhoval profesionál. Bazén je elegantně členitý, připomíná téměř umělecké dílo. Není u něj jedna, ale rovnou dvě skluzavky.

Tohle se vůbec nepodobá plastovému bazénku s gumovou kačenkou, který jsem měla jako malá já.

Caleb vypadá stejně ohromeně jako já. Jejich dům je staré historické sídlo. Je krásné, ale není… takovéhle.

Jediné středoškolské párty, které jsem kdy navštívila, byly ty na hřišti po zápasech a občas nějaká v suterénu. A ty rozhodně nevypadaly takhle.

„Tady jsou doslova čišníci,“ zamumlá Caleb potichu, abych to slyšela jenom já.

„To je…?“

„Jo. Jsem si docela jistý, že to je šampaňské.“

„Páni. Netušila jsem, že Oscar má… no, tohle.“ Mávnu rukou směrem k paláci před námi.

„Já taky ne. Moc se s ním vlastně nebavím.“

I když je Caleb typický zlatý kluk, nemá potřebu být středem pozornosti a podobným akcím se většinou vyhýbá – pokud tam tedy nevyrazí s blízkými přáteli nebo se mnou. V tomhle případě jsem ho sem dnes v podstatě dotlačila já.

Je tu docela dost lidí a mě z toho okamžitě přepadne úzkost. Velké davy a nucené společenské tlachání nejsou zrovna moje oblíbená kombinace.

Caleb to ví a díkybohu za něj – zamíří rovnou k osamělému lehátku v dálce, které zatím nikdo nezabral. Nachází se v klidnější části zahrady, protože většina hostů je buď v bazénu, nebo se shlukuje u stolu s jídlem a pitím.

Položím tašku a rozhlédnu se po Lauren. Uvidím ji u stolu, jak si povídá s Melanií, holkou z naší třídy. Když se Melanie podívá naším směrem, zvednu ruku a zamávám. Zamává zpátky, ale její úsměv je křečovitý, protože si všimne Caleba vedle mě.

Tohle se děje často. Holky žárlí, že si vybral mě, jako kdybych jim ho ukradla… nebo na něj seslala kouzlo, aby se do mě zamiloval.

Sklopím v rozpacích hlavu a otočím se zpátky k lehátku. Caleb si té výměny vůbec nevšimne. „Mám žízeň, chceš něco?“

„Dietní colu, jestli ji mají.“

Přikývne. „Hned jsem zpátky.“

Vytáhnu z tašky ručník – mnohem menší než Laurenin – a rozprostřu ho na lehátko. Zuju si žabky a sáhnu po lemu svého volného trička s logem Coca-Coly. Caleb mi ho koupil z legrace, protože dietní colu miluju k smrti. Tričko sroluju a nacpu do tašky. Pak sáhnu po knoflíku na šortkách a na chvíli zaváhám, než je sundám.

Caleb se vrátí právě ve chvíli, kdy šortky ukládám. Sedne si na lehátko a položí naše pití na zem vedle sebe. Pokyne mi, ať se posadím mezi jeho nohy. Udělám to a opřu se zády o jeho hruď. Vydechnu, když mi přejede rukama po pažích.

„Namazala ses opalovacím krémem?“

„Ach ne.“ Zasténám a vytáhnu z tašky sprej. Nastříkám ho na sebe a podám mu ho.

Když jsme oba chránění před sluncem, opřu se o něj a zavřu oči.

Jemně mě políbí na temeno hlavy a já se neubráním úsměvu. „Mám pocit, že jsem tě od maturity skoro neviděl.“

„Máme toho oba hodně,“ povzdechnu si. Kvůli mojí i Calebově práci a tomu, že se za pár měsíců – vlastně spíš týdnů – stěhuje na vysokou, jsme na sebe neměli tolik času jako obvykle. „Platí pořád zítřejší kino?“

Zatváří se provinile. „Sakra, zapomněl jsem ti to říct. Máma potřebuje, abych vyklidil garáž. Myslím, že jak se budu stěhovat, vymýšlí si jednu práci za druhou, jen abych zůstal doma a ještě jí s tím pomohl.“

Zasměju se při představě paní Thornové, jak prochází dům a hledá věci, které je potřeba opravit, protože ví, že Caleb bude užitečnější než její manžel. Jasně, mohla by si někoho zaplatit… ale to by nebyla taková zábava.

„Promiň,“ řekne Caleb a vrátí mou pozornost zpátky k sobě.

„To je v pohodě.“ Nezlobím se. Chápu, že věci se mění. Brzy ho neuvidím vůbec, pokud nepojedu do Bostonu za ním nebo pokud on nepřijede domů na víkend. Najednou mě píchne u srdce. Poslední tři roky byl stálou součástí mého života. Bude to divné, až bude pryč… ale možná, jen možná, to pro mě bude i dobré. Donutí mě to soustředit se na sebe samotnou. Na to, co chci a co potřebuju. Na svoje naděje a sny do budoucna. Jestli to bude vysoká… nebo něco úplně jiného.

„Není,“ namítne. Jeho rty se něžně dotknou odkryté kůže na mém rameni, které už je teplé od slunce. „Chci s tebou být.“

„Tak vymyslíme něco jiného. Třeba bys mohl přijít k nám na večeři,“ navrhnu.

Zamračí se a přemýšlí. „Uvidíme.“

Už se mi o tom nechce mluvit. Rozhlédnu se po párty a vypadá to, že je tu snad celý náš ročník – dokonce i pár mladších studentů. Ne že by naše škola byla nějak velká. Město je malé a lidí je tu ještě míň.

„Nechceš do bazénu?“ ukáže Caleb směrem k vodě.

Zavrtím hlavou. „Jdi, jestli chceš.“

„Nechci.“ Přitáhne si mě blíž. „Mně je dobře tady.“

Usměju se, i když to nevidí, protože je za mnou, a opřu se o něj ještě víc.

„Fuj,“ zahraje Lauren přehnané dávení, když kolem nás projde a položí si svoje věci na dlažbu vedle lehátka. „Vy dva jste tak nechutně roztomilí, až se mi z vás dělá špatně. Fakt. Úplně špatně.“

„Měla by sis najít přítele,“ řekne jí Caleb a Lauren se zatváří znechuceně.

„Ne, díky. Zatím mi vyhovuje, že se nemusím na nikoho vázat.“

„Jak chceš.“ Omotá si pramen mých blond vlasů kolem prstu. „A ty nezapomeň na pití.“

„Jo, jasně.“ Natáhnu se, zvednu sklenici a napiju se. Bublinky mě zašimrají v žaludku. Vím, že bych měla přestat pít limonády – normální i dietní. Není to nic zdravého, ale tenhle zlozvyk se mi zatím nepovedlo zahnat.

„Vy dva ztroskotanci si tady klidně dál ležte,“ Lauren si upraví spodní díl bikin, „ale já si jdu zaplavat. Hlídejte mi věci.“ Nečeká na odpověď a zamíří rovnou k bazénu. Čekám, že půjde po schůdkách a opatrně do vody sklouzne, ale místo toho vykřikne: „Dělám bombu!“ a skočí dovnitř.

Když se vynoří, začne se vyděšeně rozhlížet. „Kde mám vršek od plavek?!“

Kapitola pátá

Fialovo-oranžová záře východu slunce se protahuje skrz žaluzie, zatímco si zavazuju tkaničky a pevně utahuju běžecké boty.

Binx mě sleduje přimhouřenýma očima z nohou postele, očividně otrávený, že zase odcházím tak brzy.

„Promiň, Binxi.“

Přísahala bych, že si odfrknul, než oči úplně zavřel. Kočky. Nedá se s nimi žít… a bez nich taky ne.

Stáhnu si vlasy do culíku a mrknu do zrcadla nad komodou, jestli mi někde netrčí hrboly. Když se ujistím, že mi vlasy při běhu nevyklouznou, přejedu si rty balzámem, podrbu Binxe za ušima a potichu sejdu ze schodů. Musím jít opatrně, protože staré schodiště vrže jako bolavé klouby.

Rychle napíšu vzkaz, že jsem šla běhat, a vyklouznu ven. Na chvíli se protáhnu a zhluboka se nadechnu chladného ranního vzduchu, který se už během pár hodin promění v dusno.

Když dojdu na konec příjezdové cesty, potlačím zasténání, protože uvidím Thayera, jak stojí u zadní části své dodávky. Korba je spuštěná a nacpaná nejrůznějšími rostlinami a keři.

Začne pokládat květiny na chodník a jeho pohled se přitom zachytí o moje boty. Rychle vzhlédne.

„Zase ranní běh?“

„Jo,“ protáhnu.

Zúží oči. „Nemáš doma běžecký pás nebo tak něco?“

„Ne. A i kdybych měla, stejně radši běhám venku.“

„Nosíš s sebou pepřový sprej?“

„Ne.“

Zavrtí hlavou a opře si ruce v bok. „Není to bezpečné.“

„Nežádám tě o povolení běhat ve vlastním městě. Dělala jsem to už dávno předtím, než jsi nás poctil svou přítomností.“ Kývnu směrem k jeho domu.

„Promiň, že mi záleží na tom, aby se ti něco nestalo.“

„Umím se o sebe postarat sama.“

„Jsi si tím jistá? Působíš dost mladě.“

„Je mi osmnáct.“ Upřímně, když to řeknu nahlas, zní to tak, že jsem opravdu mladá, a moc mi to nepomůže. Abych změnila téma, ukážu na jednu z rostlin. „Ty sázíš jasmín?“

„Ty se vyznáš v rostlinách?“

„Trochu.“ Pohodím rukou.

„Hm,“ zamručí a vypadá lehce zaskočeně. „Když už tě nemůžu od běhu odradit, tak bys měla asi raději vyrazit.“

Zavrtím hlavou. Tenhle chlap je vážně záhada.

„Měj se, Thayere.“

„Hezký běh, Salem,“ odpoví a už se otáčí zpátky k autu, aby pokračoval ve vykládání.

Běh mi pomůže vyčistit si hlavu. Když se vrátím do naší ulice, zjistím, že u Thayerova domu teď stojí další auto a pracuje tam celá parta chlapů.

Zajímavé.

Ignoruju je, když kolem nich procházím, i když někteří na mě úplně okatě zírají.

„Přestaňte civět a dělejte!“ slyším Thayera, jak na ně podrážděně zařve.

Zavrtím hlavou, zkontroluju poštu a vyjdu po naší příjezdové cestě. Pohled se mi zastaví na něčem, co leží na schodech. Sehnutím se a s dalším zavrtěním hlavy ten předmět zvednu.

„Pepřový sprej,“ řeknu nahlas nevěřícně a prohlížím si v ruce černý váleček. Na zadní straně je cenovka z večerky dole u silnice.

„Jestli chceš běhat takhle brzy, musíš ho u sebe nosit.“

Otočím se a zjistím, že Thayer stojí hned za mnou. Na někoho tak velkého s tak těžkými botami se pohybuje překvapivě tiše.

„A kdo teď tady leze na cizí pozemek?“

Koutek rtů mu nepatrně cukne. „Přistihla jsi mě.“

„Díky.“ Zvednu sprej, jako by snad nevěděl, co mi tu nechal.

„Není zač.“

Chvíli na sebe jen koukáme. Ticho mezi námi visí, ale ani jeden z nás ho nezkusí přerušit. Trvá to nejmíň minutu.

Pak si strčí ruce do kapes svých kapsáčových kraťasů a podívá se přes plot, který odděluje naše pozemky. „Nehledáš náhodou práci? Nebylo by to na plný úvazek… spíš dvakrát týdně, možná pár hodin o víkendech.“

Zaváhám, ale jsem zvědavá. „Jakou práci? Nejsem si jistá, jestli jsem typ na zahradničení. Moje znalosti rostlin jsou, upřímně, dost průměrné.“

Zasměje se a zavrtí hlavou. „Ne, to ne. Potřebuju hlídání. Chůvu. Někoho… prostě někoho pro svého syna. Až to tady dám dohromady, bude u mě občas bydlet.“

„Aha.“ To jsem nečekala. „Ty máš dítě?“

Zasměje se. „Jo. Jmenuje se Forrest. Je mu šest.“

„To je roztomilé.“ Usměju se. Děti mám ráda. Jsou zábavné a tak otevřené vůči všemu novému a neznámému. Někdy jim to až závidím, protože mně dětství tak krutě vzal ten netvor.

„Já už práci mám,“ přiznám a v jeho výrazu se okamžitě objeví zklamání. „Ale pracuju pro mámu – má ve městě starožitnictví. Možná bych to tedy nějak dokázala vymyslet.“ Tohle je to nejlepší, co mu v tu chvíli můžu nabídnout.

„Dobře.“ Přikývne a projede si prsty vlasy. „Dobře. Doufám, že to tady… bude obyvatelné během pár týdnů. Ne že by to bylo úplně na zbourání, ale některé věci bylo potřeba předělat. Elektroinstalaci, vodu…,“ začne vyjmenovávat. Pak zavrtí hlavou a zasměje se. „Promiň. Ještě to probereme.“

„Jasně,“ souhlasím. „Můžeme se o tom kdykoliv pobavit.“

Už nic dalšího neřekne. Jen se otočí a zamíří zpátky k domu.

Se sklopenou hlavou otevřu boční dveře, zuju si tenisky a stáhnu si ponožky, které nacpu dovnitř. Potřebuju nutně sprchu. Jsem zpocená a cítím se… no, přesně tak. Ale stejně se na chvíli zastavím a nadechnu se vůně palačinek.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***WILDFLOWERS: Odvaha*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.